

1 Even voorstellen

Hoi, ik ben Matt. Sommige mensen noemen me 'M', maar eerlijk gezegd heb ik daar een hekel aan; Matt is niet echt een ingewikkelde naam ofzo. Me 'M' noemen is eigenlijk gewoon superlui, maar ik heb nooit zin om dat mensen in hun gezicht te zeggen, dus het is eigenlijk mijn eigen schuld.

Anderen noemen me Lindsey. Dat is een interpretatie van mijn achternaam: Lincey. Maar nu ik dat zo schrijf vraag ik me af of ze me die laten houden. Ze gaan dit waarschijnlijk nooit aan iemand laten lezen, maar ik hoop dat het me helpt de dingen op een rijtje te zetten en te houden.

2 Die vloek die nieuwsgierigheid heet

Ik herinner me vaag dat ik mijn toespraak eindigde met een grap over onze nieuwe president. Grappen moet je nooit uitleggen, maar mijn praatje ging over de relativiteit van ons begrip van de natuurwetten: wat honderd jaar geleden nog hekserij was, was nu gewoon werkelijkheid. Voor het geval je het nieuws niet hebt geolgd: onze nieuwe president is een atheïstische vrouw in een rolstoel en ik grapte dat dat nu misschien normaal lijkt, maar dat het honderd jaar geleden niet mogelijk was geweest. Het was een grap, maar ik probeerde wel degelijk een punt te maken: dat alles in het leven relatief is, niet alleen de natuurwetten.

Het was een redelijk geslaagd praatje geweest. Ze huren me vaak in om menigten te vermaken, en niet iedereen zit te wachten op mijn gevoel voor humor. Gepensioneerden, politici, zelfs mijn huidige collega's: je ziet niet veel met al die lampen die op jou gericht staan, maar het gesnurk is vaak moeilijk te missen. Die nacht kon ik daar niemand op betrappen en ik kreeg zelfs wat interessante vragen.

Mijn praatje was voor de Academie van Gepensioneerde Academics, dus het was een publiek geweest dat zowel te slim als te oud voor mij was. Mijn promotor, Professor Tuan Chi, had in het publiek gezeten, en zoals ik had kunnen verwachten probeerde me hij me uit te dagen door vragen te stellen over onderwerpen waarvan hij weet dat ik er een controversiële mening over heb. Ik redde mezelf door zijn vragen niet echt te beantwoorden maar er een grapje van te maken - soms kwam mijn verleden als stand-up comedian goed van pas.

Ze hadden een kleedkamer voor me gereserveerd en nadat ik had gedoucht, een nieuw setje kleren had aangetrokken en de helft had opgedronken van de fles champagne die er voor me klaar stond, liep ik naar mijn auto. Ik was er bijna toen mijn oog viel op twee mannen die naast een witte limousine stonden die geparkeerd stond achter mijn auto, zodat ik er niet uit zou kunnen. Ik was al bezig geïrriteerd te worden toen het me opviel dat een van de twee mannen me in de gaten hield.

Ze waren niet in het zwart gekleed, zoals je op televisie ziet, maar in het wit, als beveiligers op een bruiloft. Het waren geen kleerkasten van twee meter; dit waren onschuldige types. Degene die me volgde met zijn ogen liep tegen de houdbaarheidsdatum aan. De ander droeg een hoed en stond met zijn rug naar me toe, waardoor ik zijn gezicht niet kon zien.

De oude man keek me recht aan, zijn halflange grijze haar danste in de wind. Hij zag er niet uit als iemand die op het punt stond je te ontvoeren en vast te houden voor losgeld en ik geloof niet dat ik zenuwachtig was terwijl ik op ze af liep en vriendelijk vroeg of ze hun auto wat konden verplaatsen zodat ik er uit kon.

De oude man zei verlegen: 'Natuurlijk, meneer Lincey, maar mag ik u voorstellen met ons mee te gaan en te luisteren naar een interessante carrièremogelijkheid?' De beleefdheid droop van zijn stem en ik herinner me dat ik dacht dat ik misschien liever ontvoerd werd door twee gure types: dan had ik de volgende dag in ieder geval een goed verhaal. Deze overdreven beleefdheid was geen goed materiaal voor een leuke grap. Het viel me niet eens op dat hij mijn achternaam gebruikte, hoewel ik er zeker van was dat ik hem nog nooit eerder had ontmoet.

'Ik ben prima tevreden met mijn huidige baan, dank je wel. Kunnen jullie nu je auto verplaatsen?'

Ik vond mijn baan inderdaad leuk, maar eerlijk gezegd was ik hem vooral aan het uitdagen. Ik verwachtte half dat hij een vuurwapen tevoorschijn zou toveren en dat hij me daarmee zou dwingen in te stappen in de limo. Maar dat deed hij niet.

'Natuurlijk, meneer,' stemde de man in, en hij haalde een afstandsbediening tevoorschijn, waar hij een knop op indrukte. De limo rolde rustig naar voren totdat ik er met mijn auto uit kon en hier

werd ik nieuwsgierig. Waarom zouden ze al die moeite nemen om me vervolgens zomaar te laten gaan.

'Puur voor mijn nieuwsgierigheid: hoeveel zou die baan me opleveren?'

Zijn antwoord prikkelde mijn nieuwsgierigheid nog verder: 'U zou deze baan niet vanwege het salaris aannemen, meneer Lincey.'

Dat was alles, hij gaf geen verklaring.

Ik twijfelde een paar tellen, nam een besluit en zei: 'Misschien ben ik toch geïnteresseerd...'

Hij onderbrak me: 'Uw profiel voorspelde al dat u van gedachten zou veranderen.'

'...maar niet vanavond. Ik heb een lange rit naar huis voor de boeg en mijn kat gaat waarschijnlijk klagen dat het ver na etenstijd is.'

'Er is een hotelkamer voor u geboekt en uw kat heeft te eten gekregen. Als u ons de sleutels van uw auto geeft, dan rijdt Joanne hier die naar uw huis.' Hij gebaarde naar de andere man, die dus een vrouw bleek te zijn.

Het gemak waarmee hij zojuist had toegegeven ingebroken te hebben in mijn huis verbaasde me, maar ik zei: 'Nee, dank je, ik rijd zelf wel: ik heb morgenochtend een afspraak, dus ik moet wel naar huis. Waar gaan we heen?'

De man lachte, blij om te zien dat ik definitief van gedachten was veranderd. 'Dat mogen we niet zeggen, meneer: dat is geheim.'

3 Wist ik veel waar ik was

Ze namen me mee naar een afgelegen plek. De autoramen, die eerst nog doorzichtig waren, werden langzaam zwart zodra we gingen rijden. Ik schat dat de rit een half uur duurde, maar toen ik op mijn telefoon de tijd wilde checken vroeg Joanne, die naast me zat, me dringend geen elektronische apparaten te gebruiken. Ik stond op het punt om voor de grap te vragen of ik hem wel mocht gebruiken als ik hem in vliegtuigmodus zette, maar dit leek geen publiek dat openstond voor humor. De oude man, die zich niet had voorgesteld en die ik besloten had Opa te noemen, zat aan de andere kant van me met een heel serieus gezicht naar de stoel voor ons te kijken terwijl de auto zelf reed.

We kwamen aan op onze bestemming, maar we stapten niet meteen uit. In plaats daarvan liet Joanne via haar telefoon weten dat "de gast gearriveerd was" en na een minuut gingen de slagbomen open. We verlieten de auto in een rijtje, ik in het midden, en gingen een statig herenhuis binnen, met keurig wit geverfde buitenmuren. Behalve dat wit en een bordje waarop stond "Eaglewood Investments" zag ik verder geen herkenningspunten.

We liepen door een gang met een overdreven hoog plafond naar een lift. Mijn begeleiders waren niet erg spraakzaam totdat Opa uitlegde: "We moeten hier met de lift naar beneden. Daar zal men u uitleggen waarom u hier bent."

Hij stapte voor mij de lift in, draaide zich om en keek me aan alsof hij wilde zeggen *Zie je wel? Het is veilig...* Ik bedacht me dat als ze me wat aan hadden willen doen, ze dat allang gedaan hadden, dus ik liep achter hem aan de liftcabine in. Joanne kwam niet achter ons aan en terwijl de liftdeuren dicht gingen zag ik haar zich omdraaien en weglopen.

De liftdeuren gingen na een lange rit weer open en Opa nam me via weer een gang mee naar een ruimte die er in alle opzichten uitzag als een gewoon kantoor. Op een locatie die ze zo strikt geheim hielden had ik toch wat meer verwacht: iets groots, iets geheims. In ieder geval geen kantoor.

Opa hield de deur voor me open gebaarde dat ik naar binnen moest gaan. Binnen stond een eenvoudig bureau waarachter een vrouw zat, die geconcentreerd een document zat te bekijken. Het bureau was netjes opgeruimd en behalve een ouderwetse monitor en een nette stapel papieren was het leeg. Opa sloot de deur achter me en liet me alleen achter bij de vrouw, die stoicijns door bleef lezen alsof ik er niet was. Ik wachtte even en besloot toen dat ze er waarschijnlijk geen bezwaar tegen zou hebben als ik ging zitten. Zodra mijn kont de bank raakte keek de vrouw op, duwde haar bril terug op haar neus en zei:

'Meneer Lincey, u bent er eindelijk.'

Ik keek gefascineerd naar haar bril, want ik had al jaren niemand meer een bril zien dragen. Ik knikte dat ik er inderdaad was.

'Alstublieft, gaat u zitten,' zei ze nogal onnodig, aangezien ik al zat. Ik zei: 'Mooie locatie is dit. Ik weet het, dat was nogal cliché, maar ik kon op dat moment even niets beters verzinnen.'

De vrouw schoof haar papieren aan de kant en keek me lange tijd aan zonder iets te zegen. Ze gaf me het gevoel dat ik een stout kind was dat bij de directeur was geroepen. De vrouw negeerde mijn cliché en gooide er zelf een terug:

'U vraagt zich zeker af waarom u hier zit, meneer Lincey?'

Ik knikte, maar zei niets.

'We hebben behoefte aan uw... expertise.'

Ik wist niet dat ik een expertise bezat en dat vertelde ik haar.

'Natuurlijk heeft u die. We hebben onze beste headhunters ingeschakeld en die zitten er zelden naast. U, meneer Lincey, heeft een uniek talent: u denkt buiten de bestaande kaders.'

'En waarom is dat nuttig voor jullie?' vroeg ik me af voordat ik me realiseerde dat er nog een andere vraag onbeantwoord was. 'Wie **zijn** jullie?'

Ze lachte, alsof ze die vraag al verwacht had. Ze negeerde mijn tweede vraag en zei: 'Meneer Lincey, we hebben een project dat potentieel de toekomst van de mensheid kan veranderen.'

'En dat is?'

'Dat kan ik u niet vertellen, meneer Lincey. U zult me moeten vertrouwen als ik zeg dat onze profilers ervan overtuigd waren dat u zeer geïnteresseerd zou zijn als u wist wat het was.'

'Dat is een makkelijke gok,' wierp ik tegen.

Ze negeerde me en zei: "Hoe dan ook: we nodigen u uit om u bij ons aan te sluiten. Mocht u op onze uitnodiging ingaan dan hebben we een woning voor u beschikbaar op één van onze geheime locaties..."

"Net zo geheim als deze?" Viel ik haar in de reden.

"Meneer Lincey, dit is geen geheime locatie. Dit is gewoon een kantoorgebouw." Ze glimlachte als een moeder naar een ondeugend kind en herhaalde zichzelf, alsof ze de zin ingestudeerd had: "Als u onze uitnodiging aanneemt, dan zetten we uw dood in scene. Uiteraard overkomt u niets, maar we hebben een geloofwaardige manier nodig waarop we de banden met uw huidige identiteit kunnen verbreken. Uw begrafenis wordt volledig verzorgd en uw nabestaanden zullen financieel worden gecompenseerd. Tijdens de begrafenis brengen we u naar één van onze geheime onderzoekslocaties. U mag er ook voor kiezen om uw eigen begrafenis vermomd bij te wonen. Sommige mensen kiezen daar bewust voor en zien dat zelfs als aanleiding ons aanbod te overwegen."

"Met opzet heavy metal draaien op mijn begrafenis, alleen maar om te kijken hoe mensen gaan reageren? Daar heb ik nou nog nooit aan gedacht!" Ik probeerde het te laten klinken als een grap, maar ik kon me niet voorstellen dat ze serieus verwachtten dat ik mijn identiteit ging opgeven zonder dat ze me konden vertellen waarvoor. Dat moest een prestigieus onderzoeksproject zijn. In ieder geval waren ze er in geslaagd om mijn nieuwsgierigheid te prikkelen.

"En als ik op jullie aanbod in ga, wat dan?"

"Dan wordt u als wetenschappelijk adviseur toegevoegd aan een lopend project, dat volgens onze planning binnen vijf jaar afgerond moet zijn. Als u aan het eind van die vijf jaar niet bij ons wil blijven dan bent u vrij om te gaan waar u wilt. Wij regelen een nieuwe identiteit en een royale beurs waarmee u uw wetenschappelijke carrière nieuw leven in kunt blazen."

"Dus jullie verwachten serieus dat ik alles opzij schuif voor een project waarvan jullie me niet eens de details willen vertellen?"

"We zijn expliciet op zoek naar mensen met weinig psychologische banden met de samenleving, zoals u, meneer Lincey."

Ik voelde me een beetje beledigd, maar ze had gelijk. Ik denk niet dat veel mensen me zouden missen als ik er plotseling niet meer was.

"We weten wat we van u vragen, meneer Lincey. Maar vergelijk het met de ruimtevaart: als Exoplore nieuwe astronauten rekruteert, dan moeten die niet alleen jaren trainen in China, ze moeten ook bewust afscheid nemen van hun geliefden als ze daadwerkelijk de ruimte ingaan. En toch zijn er altijd mensen te vinden die zich aan hun strenge selectie onderwerpen. Is dit zo anders?"

"Ja, dat is het," wierp ik tegen, "als je me niet verted waar dit allemaal heen gaat."

Op dat moment had ik niet het gevoel dat doorpraten zin had. Ik had gehoopt op een realistisch aanbod, maar ik was niet van plan mijn leven op te geven voor één of ander vaag project en niets dat ze kon zeggen zou me overhalen. "Ik wil nu graag terug gebracht worden naar mijn auto," zei ik stellig en ik geef toe dat ik hen uitdaagde wat meer daadkracht te tonen.

Maar de vrouw voor me zei slechts: "Zoals u wilt, meneer Lincey, maar voordat u gaat wil ik u mijn visitekaartje geven, voor het geval u van gedachten verandert." Ze gaf me een rechthoekig kaartje waar slechts een naam, Eaglewood Investments, op stond en een telefoonnummer. Verder niets. Ik pakte het kaartje van haar aan en bijna onmiddellijk verschoof haar aandacht weer naar haar

computerscherm. Ik was even in de war, maar toen ze me over haar bril aankeek en zei "Goedendag, meneer Lincey" begreep ik de boodschap. Ik stond op en liep richting de deur.

In de gang stond Opa op me te wachten. Hij leidde me via dezelfde route weer terug naar de begane grond en bracht me naar de witte limousine zonder iets te zeggen over wat er gebeurd was. Hij kletste over het weer, over politiek en over wetenschap en hij leek overal een mening ver te hebben. Zijn pogingen tot conversatie en vooral zijn verrassende gevoel voor humor maakte dat de terugreis korter leek dan de heenreis. Vanaf het moment dat hij me afzette bij mijn auto kostte het me nog een uur om thuis te komen. In ieder geval was mijn kat blij me te zien.

Als ik terugdenk aan de gebeurtenissen van die dag voelt het alsof ik maar vijf minuten binnen ben geweest in dat vreemde gebouw. Maar toen ik thuis kwam begin het al licht te eorden, dus ik moet daar uren geweest zijn. Toch is wat ik net verteld heb het enige dat ik me herinner. Maar maak je geen zorgen, de rest van dit dagboek zal gedetailleerder zijn. Denk ik.

4 Het bleef knagen

Ik had het visitekaartje weg kunnen gooien toen ik thuis kwam. Ik had alles kunnen vergeten, had kunnen doen alsof het allemaal een slechte grap was geweest of een tevergeefse poging me bang te maken.

Maar dat deed ik niet. Een tijdje voegde ik me naar mijn normale routine. Ik werd gevraagd voor een denktank over beleid om de gevolgen van de stijgende levensduur tegen te gaan. Mijn voornaamste suggestie was de versoepeling van de regels voor euthanasie omdat dat in mijn ogen de meest voor de hand liggende maatregel was. Controversieel misschien, maar minder mensonterend dan andere methoden om de overbevolking terug te dringen waarvan we allemaal wisten dat die, ook al durfde niemand dat hardop te zeggen, in veel minder ontwikkelde landen toe werden gepast. Na de teloorgang van de meeste grote religieuze stromingen en hun taboeën zou je verwachten dat euthanasie minder stof zou doen opwaaien, maar actief euthanasie aanmoedigen ging veel regeringen toch nog een stap te ver. Dus mijn suggestie haalde het officiële eindverslag van de denktank niet.

Het hield mee een tijdje bezig - het was een interessant onderwerp waar ik een duidelijke mening over had. Achteraf gezien was het een oninnige discussie, maar op dat moment dachten we allemaal dat we deelnamen aan een belangrijk maatschappelijk debat. Toen mijn oorspronkelijke suggestie het niet haalde, stelde ik voor om een virus te maken dat alleen mensen ouder dan honderdtwintig aanviel en hoewel niemand dat voorstel steunde vermoed ik sterk dat ze me juist daarvoor aangenomen hadden - als iemand iets extreems riep wer het voor de rest makkelijker een compromis te bereiken.

Toen de denktank opgedoekt was, kreeg ik een relatie. Ze heette Rana en ze was beeldschoon, maar vanaf het begin wist ik dat het een fout was om haar mijn nummer en adres te geven. We slaagden erin het een jaar met elkaar uit te houden en toen ze vertrok nam ze de kat mee. Ik miste dat beestje meer dan dat ik haar miste en mijn leven leek leger dan ooit tevoren. Op dat moment vond ik het visitekaartje weer.

Ik belde het nummer op het kaartje niet meteen. Ik zocht online naar de naam 'Eaglewood Investments' en kwam uit bij verschillende bedrijven met die naam - ik vond zelfs een jazz band die zo heette - maar geen van hen leek een hoofdkantoor te hebben dat ook maar leek op het gebouw dat ik me herinnerde. Uiteindelijk durfde ik niet te bellen.

Om mijn gedachten te verzetten ging ik uit met wat vrienden. Eén van hen ging trouwen en om dat te vieren bestelden we veel te veel drankjes - nou, ja, zij deden dat maar ik hield me die avond in. Ik herinner me dat ik in stilte ieder van hen vaarwel zei - sommigen kende ik nog uit mijn peutertijd. Aan het begin van de avond, toen iedereen nog relatief nuchter was, merkten mijn vrienden dat ik stil was. Dat was niets voor mij, dus ze vroegen wat er was en ik vertelde waar ik aan dacht. Tot mijn verbazing zei iedereen dat ik die baan gewoon moest nemen en dat ze me niet zouden vergeten. Dat had ik even nodig en toen ik dat met tranen in mijn ogen toegaf, voegden ze er aan toe dat ze ter ere van mij een extra biertje zouden bestellen en dat met z'n allen op zouden drinken. Ik kon ze natuurlijk niets vertellen over mijn naderende fatale auto-ongeluk, dus zij dachten dat ik hooguit een tijd weg zou zijn. Na die avond heb ik ze nooit meer gesproken, maar uit hun posts op sociale media leidde ik af dat ze inderdaad nog een biertje voor me besteldn als ze samen uitgingen. Kennelijk werd het een soort vaste grap. Niet alleen voelde ik weer tranen in mijn ogen toen ik dat las en ik begreep ook meteen waarom op de bijgevoegde foto's een steeds toenemende buikomvang te zien was.

Ik belde het nummer op het visitekaartje de volgende morgen. Volgens mij herkende ik de stem van de vrouw die ik di nacht had ontmoet. Ze klonk alsof ze had zitten wachten op mijn telefoontje en alsof ze geïrriteerd was dat het zo lang geduurd had.

5 Waarom al die formaliteiten?

"Wat doe ik met mijn huis?"

"Dat is aan u, meneer Lincey. We kunnen het verkopen, of als u het liever nalaat aan familie of vrienden dan kan dat geregeld worden. Ik kan u beloven dat u het geld zelf niet nodig hebt." Te oordelen naar de hoeveelheid grijs in haar haar was de tijd niet onopgemerkt voorbij gegaan aan de vrouw, maar ze droeg nog steeds die ouderwetse bril.

"En mijn auto? Kan ik die meenemen?" Ik had geen flauw idee waar ik heen ging en of ik daar een auto nodig had. Alle praktische implicaties van mijn beslissing begonnen nu pas door te dringen.

"En als een van mijn naasten overlijdt, kan ik dan naar de begrafenis?" I geef toe dat, ook al was het een bewuste beslissing om het nummer op het kaartje te bellen, alle consequenties nu de nodige paniek veroorzaakten.

"Ja, dat kan, meneer Lincey. In dat geval sturen we begeleiding mee en zullen we u vragen incognito te gaan, maar zolang aan die voorwaarden is voldaan staat het u vrij om te gaan. Maar maakt u zich over dat soort details geen zorgen, ik ben ervan overtuigd dat we daar wel uitkomen. Vult u nu alstublieft het formulier in en zet onderaan uw handtekening als u het ermee eens bent. Als u toch van gedachten ben veranderd, dan staat het u uiteraard vrij om te gaan. In dat geval brengt Oscar u weer naar huis."

Oscar was Opa. In mijn gedachten zou hij altijd 'Opa' blijven, ook al wist ik nu zijn echte naam. Voor me lag een document van zo'n twintig pagina's. Ze hadden me twee dagen gegeven om alles te bestuderen. In die tijd verbleef ik in het gebouw van Eaglewood Investments waar ik eerder was geweest. De kamer waar ik verbleef was luxueuzer dan de duurste hotelkamer waar ik ooit geslapen had, met als enige nadeel dat er geen direct daglicht was. Er kwam wel wat licht uit een schacht in het plafond, maar dat was bij lange na niet genoeg om de hele kamer te verlichten.

Het document voor me was een contract. Het grootste deel van de pagina's was besteed aan geheimhouding. Ik mocht gedurende en na mijn werkzaamheden geen enkele informatie geven aan wie dan ook, inclusief directe collega's, zelfs die binnen mijn eigen project. Schending van die geheimhoudingsplicht zou gelijk staan aan het verklappen van staatsgeheimen. Ik kon het in twee zinnen zeggen, maar mijn toekomstige werkgever vond het kennelijk nodig om alle mogelijke communicatievormen te omschrijven die ik mogelijk zou kunnen gebruiken en daar waren bijna twintig pagina's voor nodig. De rest van het document ging over mijn salaris en de voorwaarden van mijn aanstelling en pas daar werd het echt interessant. Ze boden me een salaris dat tien keer hoger lag dan wat ik op dat moment verdiende, inclusief al mijn bijverdiensten. Ik zou een kamer krijgen die gelijkwaardig was aan de kamer waar ik daar in verbleef *totdat ze iets passends hadden gevonden*. Naast een salaris boden ze aan mijn pensioen te betalen totdat ik overleed en voor kinderen die ik eventueel nog zou krijgen een royaal studiefonds op te richten.

Ik herinner me dat ik vooral twijfelde of ik dat contract wel moest ondertekenen omdat ik me afvroeg wat ze in vredesnaam voor dat geld van me verwachtten. Toen ik eindelijk een beslissing had genomen, had ik de neiging om zo snel mogelijk een handtekening te zetten, voor het geval ze zich zouden bedenken. Toen ik eenmaal een krabbel had gezet, nam de vrouw met de bril de tablet waarop ik mijn handtekening had gezet weer in. Ze stopte hem overdreven voorzichtig weg in een la. Vanaf dat moment was ik dakloos en afgescheiden van de buitenwereld voor zolang als wie mij dan ook had ingehuurd dat nodig vond. Niet voor de eerste keer was ik benieuwd wie dat was.

Trouwens, ik schrijf dit allemaal op alsof ik me nog precies herinner wat iedereen zei. Dat is natuurlijk niet zo, maar mijn geheugen is best wel goed en ik doe mijn best om alle gebeurtenissen objectief te omschrijven, zonder er teveel een eigen kleur aan te geven.